

ARTISAN ON CLOUD

ISSUE 10

สล่า
ออนคลาวด์

ฉบับที่ 10
2567

ไม้ไผ่ วัสดุท้องถิ่นมุมใหม่
สู่ความเป็นสากล

เชียงใหม่เป็นหนึ่งในเมืองแห่งการสร้างสรรค์ไม้ไผ่
ไม่ใช่เพียงเพราะว่าภูมิปัญญาอันชาญฉลาดที่สั่งสม
มาเพาะให้คนรุ่นหลังรู้จักนำวัสดุธรรมชาติ...

2

บัวคำ คำมี ช่างสาน
สานแห่ย์ ของใช้คลาสสิก

คนเมืองเหนือเรียก ‘แห่ย์’ แต่ภาคกลางเรียก
‘ต้นคล้า’ พรรณไม้ล้มลุกที่มีลำต้นตั้งตรง ขึ้นเป็นพุ่ม
กอตามที่ลุ่มและชื้นแฉะชนิดนี้...

6

ARTISAN ONCLOUD

ที่ปรึกษา

ศาสตราจารย์ปฏิบัติ ดร.เอกชัย มหาเอก

กองบรรณาธิการ

รูปนีย์ เครือระยา

วนิดา เชื้อคำฟู

ต่อพงษ์ เสมอใจ

สันต์ทัศน์ เพ็ญจันทร์

ดร.อภิรดี เตชะศิริวรรณ

ดร.นิเวศน์ พูนสุขเจริญ

ชนาภา คำวงศ์

รพีพรรณ ศรีทะ

กิตติพันธ์ ไชยยาตีบ

พิทักษ์ หนามบุตร

วาสนา มawangค์

นนทกานต์ ยอดแก้ว

สุขธรรม โนบาง

ศิวานิช กมลโรจน์

โสภิลักษณ์ อินทะชุ่ม

ชุตินา พรหมาววัฒน์

กฤษณา พุ่มเล็ก

ข้อมูล

บัวคำ คำมี

ผศ.ดร. สุนันัสยา ไหวหาร

ศิลปกรรม

ณัฐธ์ เต่าทอง

ผลิตโดย

สำนักส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและล้านนาสร้างสรรค์

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

งบประมาณเงินรายได้มหาวิทยาลัย

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566

ยุทธศาสตร์ที่ 3 ล้านนาสร้างสรรค์

ARTISAN ONCLOUD

ARTISAN ONCLOUD

สล่าออนคลาวด์

ISSUE 10

สารบัญ

2

ไม้ไผ่ วัสดุท้องถิ่นมุมใหม่
สู่ความเป็นสากล

6

บัวคำ คำมี ช่างสานสาน
แห่่ง ของใช้คลาสสิก

เชียงใหม่ นับเป็นหนึ่งในเมืองแห่งการสร้างสรรค์
ไม้ไผ่ ไม่ใช่เพียงเพราะว่าภูมิปัญญาอันชาญ
ฉลาดที่สั่งสมมรดกไว้ให้คนรุ่นหลังรู้จัก...

คนเมืองเหนือเรียก 'แห่่ง' แต่ภาคกลางเรียก
'ต้นคล้า' พรรณไม้ล้มลุกที่มีลำต้นตั้งตรง ขึ้นเป็น
พุ่มกอตามที่ลุ่มและชื้นแฉะชนิดนี้...

ไม้ไผ่ วัสดุท้องถิ่นมุมมองใหม่ สู่ความเป็นสากล

โครงการต่อยอดภูมิปัญญาไม้ไผ่
พลิกโฉมวัสดุท้องถิ่นมุมมองใหม่สู่ความเป็นสากล

เชียงใหม่ นับเป็นหนึ่งในเมืองแห่งการสร้างสรรค์ไม้ไผ่ ไม่ใช่เพียงเพราะว่าภูมิปัญญาอันชาญฉลาดที่สั่งสม บ่มเพาะให้คนรุ่นหลังรู้จักนำวัสดุธรรมชาติชนิดนี้มาต่อยอดใช้ประโยชน์สารพัด ไม่ว่าจะเป็นสานถักเครื่องใช้ไม้สอย ชิ้นเล็กชิ้นน้อย ประติประคองงานศิลปหัตถกรรม หรือทำโครงสร้างอาคารสถาปัตยกรรมขนาดใหญ่ หากสภาพ ภูมิทางตอนเหนือที่มีเทือกเขาสูงชันและอากาศหนาวเย็น ยังมีส่วนช่วยส่งเสริมให้เนื้อไม้ไผ่หนาแน่น แข็งแรง ทนทาน และยืดหยุ่น จนกลายเป็นคุณสมบัติเด่นและความได้เปรียบของต้นทุนในพื้นที่

ข้อมูลน่าสนใจนี้มาจาก ผศ.ดร. สุนันทยา โวหาร อาจารย์ประจำสาขาวิชาการออกแบบ ภาควิชาศิลปะไทย คณะวิจิตรศิลป์ ผู้ที่เล็งเห็นโอกาส ศักยภาพ รวมถึงความเป็นไปได้มากมายในการต่อยอดภูมิปัญญาหัตถกรรมไม้ไผ่ จนนำมาสู่การปลุกปั้นโครงการ 'ต่อยอดภูมิปัญญาไม้ไผ่ : วัสดุท้องถิ่นสู่มุมมองสากล' เพื่อเป็นสะพานเชื่อมผืนดิน องค์ความรู้เก่า-ใหม่ ให้สามารถก้าวต่อไปข้างหน้าอย่างยั่งยืน พร้อมทั้งตั้งใจยกระดับภูมิปัญญาสู่ความเป็นสากล ผ่านการออกแบบผลิตภัณฑ์ไม้ไผ่โฉมใหม่ในรูปแบบ 'เกม'

ทำไมถึงมองว่าการพัฒนาผลิตภัณฑ์เกมเป็นโอกาสพาภูมิปัญญาไม้ไผ่ไปสู่สากล

งานออกแบบที่ตอบโจทย์ความเป็นสากล คืองานที่ไม่ว่าใครก็เข้าถึงได้ ซึ่งสำหรับเรามองว่าการเล่นและการเรียนรู้มีความเป็นสากลนะ ประกอบกับในฐานะของการบริการทางวิชาการ เราอยากให้มันออกมาเป็นผลิตภัณฑ์ ที่มีประโยชน์ สามารถเชื่อมโยงกับชุมชน สังคม และสื่อสารในเรื่องของการกระจายโอกาสทางการศึกษา ดังนั้น เกมที่ผู้เล่นจะได้รับทั้งความเพลิดเพลินและพัฒนาทักษะการเรียนรู้ จึงกลายมาเป็นโจทย์ของโครงการในครั้งนี้

เหมือนว่านอกจากการต่อยอดภูมิปัญญา โครงการยังให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงความรู้ด้วย

ใช่ค่ะ เรารู้สึกว่าการออกแบบและสถาบันการศึกษา มีบทบาทสำคัญที่จะเชื่อมคนท้องถิ่นกับคนนอกพื้นที่ ให้มาเจอกันเพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้ แชร์วิถีคิดและทำงานร่วมกัน รวมทั้งการกระจายองค์ความรู้ เทคนิค กระบวนการผลิต หรือภูมิปัญญาที่มีอยู่จากรุ่นใหญ่สู่รุ่นเล็ก ซึ่งความตั้งใจหลักของเรา ไม่ได้อยากจะไปเปลี่ยนแปลงงานฝีมือดั้งเดิม เพียงอยากส่งเสริมในความหลากหลาย โดยพยายามเปิดมุมมองให้เห็นถึงความเป็นใหม่ ๆ ว่า ภูมิปัญญาไม้ไผ่ เมื่อนำมาผสมผสานกับเครื่องมือสมัยใหม่แล้วสามารถสร้างสรรค์เป็นอะไรได้อีกบ้าง

โครงการนี้ทำงานเชื่อมโยงกับคนกลุ่มใดบ้าง

หลักๆ เราทำงานกับชุมชนศรีปันคร้วที่เป็นแหล่งผลิตงานหัตถกรรมไม้ไผ่สด กับ Bamboo Family ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านงานสถาปัตยกรรมไม้ไผ่ โดยเริ่มต้นจากการจัดกิจกรรมอบรมเชิงปฏิบัติการที่เปิดให้นักศึกษาและคนทั่วไป มาเรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับงานโครงสร้างไม้ไผ่ ซึ่งได้ อาจารย์เดชา เตียงเกตุ และทีม Bamboo Family มาร่วมแบ่งปันประสบการณ์ พร้อมทั้งทดลองลงมือทำไม้ไผ่สด โดยมีช่างฝีมือจากชุมชนศรีปันคร้วมาถ่ายทอดองค์ความรู้ภูมิปัญญา

แล้วต่อยอด

สู่การพัฒนาผลิตภัณฑ์เกมอย่างไร

พอกิจกรรมในต่อมา เมื่อนักศึกษาเริ่มได้ไอเดีย เราก็ให้เขาไปร่างแบบและออกแบบผลิตภัณฑ์เกม โดยในระหว่างขั้นตอนของการพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เราเชิญอาจารย์ Simo Puintila จากมหาวิทยาลัยอัลโต (Aalto University) ประเทศฟินแลนด์ ซึ่งเชี่ยวชาญด้านการออกแบบเพื่อการศึกษา มาช่วยเป็นที่ปรึกษา และให้คำแนะนำในการพัฒนาผลงานที่ให้ความสำคัญกับแก่นแท้ของงานออกแบบที่ดี ไม่ใช่เพียงแค่สวยงามน่ารัก มีสไตล์ หากยังต้องตอบโจทย์ความเป็นธรรมชาติของไม้ไผ่ รวมทั้งคำนึงถึงปัจจัย อาทิ การผลิตและการขนส่งด้วย

หลังจากนั้น เมื่อต้นแบบผลิตภัณฑ์เสร็จสมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว เราก็เชิญ อาจารย์สร้างสรรค์ ณ สุนทร จากสถาบันสอนการออกแบบอุตสาหกรรม อองซี - เลส์ อาเทลเลียร์ (ENSCI - Les Ateliers) ประเทศฝรั่งเศส มาช่วยดูในเรื่องการสื่อสารและแบรนด์ดิ้ง กับ ผศ.นันทนา บุญล่อ จากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ซึ่งมีความเชี่ยวชาญเรื่องการเข้าพื้นที่ชุมชน ก็มาถ่ายทอดกระบวนการทำงานร่วมกับชุมชนและการเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในชุมชน

ทักษะการเข้าพื้นที่ชุมชนสำคัญแค่ไหน

ทำไมจึงต้องจัดให้มีการเรียนรู้เรื่องนี้

มันมาจากวิสัยทัศน์หลักของโครงการนี้ ที่ไม่ยอมให้มองว่าการมาจากสถาบันการศึกษาหมายถึงเราไปเป็นผู้ให้ แต่เราอยากให้มันเป็นการแลกเปลี่ยนแบ่งปัน และทำงานร่วมกันมากกว่า ซึ่งตรงนี้สำคัญนะ เพราะคนในชุมชนก็จะเกิดความภูมิใจที่ได้ส่งต่อความรู้ ส่วนนักศึกษาก็จะได้เข้าใจว่าสิ่งที่เขาออกแบบมาอาจไม่ใช่ทั้งหมด เพราะพอได้เข้าไปทำงานในพื้นที่จริง ก็ยังมีบางสิ่งที่เขาไม่รู้และไม่เชี่ยวชาญเท่าชุมชนเหมือนกัน

อีกอย่างคือเรื่องของ empathy หรือ ความเข้าใจ เข้าอกเข้าใจ เป็นเรื่องที่เราพยายามเน้นย้ำอย่างมาก เนื่องจากเราเห็นมาหลายโครงการที่ดูดีมาก แต่ไม่ได้ไปต่อ เพราะต่างคนต่างมีความคิดของตัวเอง ดังนั้นทักษะการเข้าพื้นที่ชุมชนและการฝึกฝน empathy จะเป็นรากอันเข้มแข็งที่หนุนเสริมให้เกิดเรียนรู้ร่วมกันในระยะยาว พร้อมช่วยขยายโอกาสทางการเรียนรู้ให้ชุมชนได้มากยิ่งขึ้น และเป็นสิ่งซึ่งภาคการศึกษาควรให้ความสำคัญ

แล้วผลิตภัณฑ์เกมที่ออกมาคืออะไรบ้าง

เราได้ผลิตผลิตภัณฑ์เกมไม้ไผ่อยู่ 7 ชุด ยกตัวอย่าง 'Math Trio' เป็นเกมฝึกฝนทักษะ การคิดเลข วิธีการเล่นจะคล้าย ๆ กับโดมิโน่ แต่เวลาต่อกันเข้าด้วยกันแล้วมันจะเกิดฟอร์ม 3 มิติ เกม 'Balancing' เป็นเกมที่พูดถึงเรื่องสิ่งแหวดล่อม โดยผู้เล่นจะต้องวางชิ้นส่วนของปลาชนิดต่าง ๆ กับชิ้นส่วนเศษขยะบนคานไม้ที่ทำหน้าที่คล้ายตาชั่ง ถ้าวางลงไปแล้วไม่ล้ม แสดงว่าอยู่ร่วมกันได้ แต่ถ้าล้มหมายความว่าระบบนิเวศของทั้งสองฝั่งไม่สัมพันธ์กัน นอกจากนี้ก็จะมีเกมที่พูดถึงสัตว์ในตำนานล้านนา หรือเกมที่ฝึกทักษะความสัมพันธ์ระหว่างตากับมือ ซึ่งทำจากไม้ไผ่ขัดแล้วมีลูกแก้วให้กลิ้งลงหลุม เป็นเกมที่ผู้ใหญ่ก็เล่นได้ และใครเห็นก็รู้ได้ทันทีว่าเล่นยังไง

โครงการวางแผนจะทำอย่างไร

ต่อกับเกมเหล่านี้

หลังจากนี้เราก็จะนำเกมทั้งหมดไปให้เด็ก ๆ ในโรงเรียนขยายโอกาสกับโรงเรียนนานาชาติ ทดลองเล่น ซึ่งถ้าในอนาคตมันสามารถกลายเป็นสินค้าจริง เด็กไทยและเด็กนานาชาติก็จะได้เล่นในสิ่งเดียวกัน เราอยากให้เกมลดช่องว่างและเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างเด็ก ๆ เพราะว่าเด็กในโรงเรียนนานาชาติถ้าเขาชอบเขาซื้อได้ ส่วนเด็กโรงเรียนขยายโอกาสก็สามารถขอให้คุณตาคุณยายช่วยทำให้เล่นได้เหมือนกัน เนื่องจากเป็นวัสดุท้องถิ่นหาง่ายและใช้เทคนิคภูมิปัญญาดั้งเดิม ที่สำคัญยังจุดประกายมุมมองใหม่ ๆ ให้เด็กเห็นคุณค่าของไม้ไผ่ที่สามารถสร้างสรรค์และสร้างรายได้ในอีกหลากหลายแนวทาง ซึ่งเราว่าสิ่งนี้จะช่วยส่งเสริมให้คนรุ่นใหม่หันมาสนใจพัฒนาและสืบสานภูมิปัญญาไม้ไผ่ให้คงอยู่คู่ชุมชนต่อไป

ผศ.ดร. สุนันญา โวหาร

โครงการต่อยอดภูมิปัญญาไม้ไผ่ พลิกโฉมวัสดุท้องถิ่นมุมมองใหม่สู่ความเป็นสากล

บัวคำ คำมี ช่างสานสานแห่่ง

ของใช้คลาสสิกคู่บ้านย่านรีสอร์ท
จากพรรณไม้ท้องถิ่น

คนเมืองเหนือเรียก ‘แห่่ง’ แต่ภาคกลางเรียก ‘ต้นคล้า’ พรรณไม้ล้มลุกที่มีลำต้นตั้งตรง ขึ้นเป็นพุ่มกอตาม
ที่ลุ่มและชื้นแฉะชนิดนี้ คือหนึ่งในวัสดุธรรมชาติที่คนโบราณหยิบจับมารังสรรค์หัตถกรรมจักสาน โดยเฉพาะ ‘สาน
แห่่ง’ (เสื่อคล้า) ซึ่งกลายเป็นของใช้คลาสสิกคู่บ้านปยู๋ต่าย ฮอสมเต๋ รีสอร์ท ตลอดจนบูติกโฮเทล

ถ้าเอ่ยถึงผลิตภัณฑ์สานแห่่งเชียงใหม่ ‘ชุมชนบ้านปากคลอง’ ตำบลสันทราย อำเภอสารภี มักเป็นชื่อแรก
ที่ตัวจริงเรื่องงานจักสานจะแนะนำบอกต่อ เพราะที่นี่ถือได้ว่าเป็นแหล่งผลิตสานแห่่งแห่งสำคัญที่อยู่คู่มืองมากกว่า
100 ปี ตัวเลขบ่งบอกความเก่าแก่นี้ หากสืบย้อนกันดี ๆ ยังเป็นไปได้ว่าอาจยาวนานกว่านั้น เพราะจากคำบอกเล่า
ของ แม่ศรี-บัวคำ คำมี กล่าวว่า ครอบครัวของสามีเธอยึดการสานสานแห่่งเป็นอาชีพมาตั้งแต่รุ่นทวด

“ที่นี่ทำสานแห่่งสืบต่อกันมามากกว่าร้อยปีแน่ ๆ อย่าง แม่เองมาเป็นสะใภ้บ้านนี้ตอนอายุ 19 ให้สามีเป็น
คนสอนสาน ซึ่งสามีก็ฝึกมาจากแม่ที่เรียนรู้มาจากย่าและย่าทวดเขาอีกที ตอนนั้นหมู่บ้านเราสานสานแห่่งขายกัน
แทบทุกหลัง จนกระทั่งวัตถุดิบเริ่มหายาก หลายบ้านก็เลยเลิกกันไป”

ช่างสานสานแห่่งมือทองวัย 65 ปี ย้อนความทรงจำครั้งย้ายมาเป็นสมาชิกใหม่ของชุมชนบ้านปากคลอง
ก่อนเล่าให้ฟังต่อว่า สมัยนั้นละแวกนี้เต็มไปด้วยป่าแห่่ง เพราะไม่เพียงเชื่อกันว่าเป็นไม้มงคลที่นิยมนำไปประกอบ
พิธีกรรมและบุญพิธี อาทิ พิธีสืบชะตา พิธีทำบุญขึ้นบ้านใหม่ หรือ พิธีแต่งงานตามชนบذل่านนา แห่่งยังเป็นพืช
เศรษฐกิจที่สามารถสร้างรายได้ตลอดทั้งปี ชาวบ้านปากคลองจึงสานสานแห่่งกันเป็นกิจวัตร ส่วนครอบครัวไหน
มีที่สวนแปลงไร่อำศัยทำแค่เป็นอาชีพรอง

แตกต่างจากปัจจุบัน ภาพป่าแห่่งแน่นชนิดถูกแทนที่ด้วยบ้านเรือนและสวนลำไย ทำให้ช่างฝีมือต้องเสาะ
หาวัตถุดิบจากแหล่งอื่นมาใช้งาน เช่นเดียวกับแม่ศรีที่ใช้ชีวิตซื้อเหมาสวนจากเกษตรกรผู้ปลูกแห่่งในอำเภอ
สันกำแพง อำเภอสันป่าตอง และบ้านหนองช้างค้ำ อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน

โดยแห่่งที่เหมาะสมสำหรับการสานสานนั้นจะต้องเป็นแห่่งแก่ อายุเกิน 3 ปี ซึ่งวิธีการสังเกตง่าย ๆ คือสีของลำต้นจะออกเขียวแกมเหลืองและมีกิ่งแยกแตกออกเป็นสองง่าม ต่อเมื่อจะใช้งาน จึงนำมาผ่านกระบวนการผ่าแบ่งตามแนวยาวเป็นเส้น ๆ แล้วหักเอาเนื้อใน หรือ 'ซี่แห่่ง' ทิ้ง เก็บไว้เฉพาะส่วนเปลือก จากนั้นใส่ให้เรียบบางด้วยมีดเหลา เสร็จเรียบร้อยนำไปตากแดดให้แห้งสนิท และเพราะว่ายิ่งแห้งยิ่งดีนี่เองที่กลายเป็นตัวแปรสำคัญให้ช่างทำสานแห่่งต้องวางแผนกักตุนวัตถุดิบไว้ใช้ยามฤดูฝนมาเยือน

“ปกติถ้าแดดดี ๆ 3-4 แดดก็ใช้ได้ แต่ถ้าแดดน้อยจะทำงานยากมาก เช่นในช่วงหน้าฝน ดังนั้นแม่จะซื้อต้นแห่่งมาทำเส้นตากแห้งเพื่อไว้เลย” แม่ศรีว่าพลางชี้ให้ดูเส้นแห่่งแห้งมัดใหญ่บนรถเข็นพ่วงที่เตรียมไว้พร้อมสรรพ

เส้นแห่่งแห้งเนื้อเหนียว ยืดหยุ่น และทนทาน ถูกนำมารมควันอีกต่อ เพื่อป้องกันมอดแมลง โดยไม่ต้องพึ่งพาสารเคมี จึงปลอดภัยต่อสุขภาพผู้ใช้ นั่ง นอน สบายใจ แถมยังช่วยยืดอายุการใช้งานให้อยู่ได้นานนับสิบปี

จากนั้นจึงมาสู่ขั้นตอนการสานถัก ซึ่งสานแห่่งนั้นนิยมสาน 'ลายสอง' อันเป็นวิธีการสานเก่าแก่ ที่จะสอดขัดกันระหว่างเส้นนอนกับเส้นตั้งในลักษณะขึ้นสอง ลงสอง โดยเมื่อเดินเส้นนอนไปจนสุด ความยาวแม่ศรีจะใช้ค้อนเคาะย้ำตามแนวอีกรอบและทำจะเช่นนี้ในทุกแถว ซึ่งเป็นเคล็ดลับที่ทำให้สานแห่่งแน่น กระชับ สวยงาม รวมทั้งยังแสดงให้เห็นถึงความประณีตพิถีพิถันของช่างฝีมือ

“สานแห่่งสมัยก่อนกับสมัยนี้ต่างกันที่ขนาด เพราะช่างเมื่อก่อนจะสานเท่าความยาวของเส้นแห่่ง ทำให้สานมีขนาดเล็กบ้าง ใหญ่บ้าง ลูกค้าต้องซื้อหลาย ๆ ผืนไปต่อกันเองถ้าต้องการใช้ในพื้นที่กว้าง

แต่มายุคนี้เราใช้วิธีต่อความยาวของเส้นแห่่งระหว่างสาน ลูกค้าจึงสามารถออกแบบได้ตามใจว่าอยากได้ผืนขนาดเท่าไร”

สานแห่่งของแม่ศรีมีตั้งแต่ขนาด 2x2 เมตร ราคาหลักพัน ไปจนกระทั่งหลักหมื่น เช่น ผืนขนาด 3.80x7.80 เมตร ผลงานล่าสุดที่แม่ศรีกำลังนั่งสานอย่างชะมัดเขม้นในวันที่เราแวะมาพูดคุย

“ส่วนมากผืนขนาดนี้ลูกค้ามักส่งไปปลูกูฏิสงฆ์ ห้องโถง หรือ รีสอร์ท” แม่ศรีเสริมต่อว่า หากเปรียบเทียบกับราว 30 ปีก่อน ลูกค้ายุคนี้มีจำนวนเยอะกว่ามาก ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการพัฒนาขนาดสานให้ตอบโจทย์การใช้ที่หลากหลายมากขึ้น ประกอบกับการส่งเสริมของหน่วยงานท้องถิ่นที่ให้การสนับสนุนการออกบูธประชาสัมพันธ์สินค้า รวมถึงการเข้ามาของสื่อโซเชียลมีเดีย ซึ่งช่วยเพิ่มช่องทางการขายออนไลน์ ทำให้มีลูกค้ายุคใหม่ในวงกว้างทั้งในภูมิภาคและต่างภูมิภาค

“คนบ้านเราบอกว่ามันราคาแพงเลยไม่ค่อยอยากใช้ แต่บ้านอื่นใช้กันเยอะ อย่างล่าสุดก็เพิ่งส่งไปเกาะกูด จังหวัดตราด จังหวัดระยอง แล้วก็จังหวัดเลย มีลูกค้าสั่งมาอยู่ตลอด มึงงานให้ทำทั้งปี” แม่ศรี กล่าวอย่างเบิกบาน

อย่างไรก็ตาม แม่ฟังดูเป็นงานที่รายได้ดีและมือเดือไม่ขาด หากก็ไม่ใช่งานที่คนรุ่นใหม่จะสนใจทำมากนัก

“ก็มีแต่คนรุ่นแม่นี้แหละที่ยังทำกัน คนหนุ่มรุ่น 30-40 ปีนี้ไม่มีเลย เพราะเขาอาจคิดว่าไปทำอย่างอื่นรายได้คงจะเยอะกว่านี้รีเปลา ไม่แน่ใจ แต่จริง ๆ แม่คิดว่ารายได้ตรงนี้ก็พออยู่พอกินแล้วนะ ยิ่งทำงานอยู่บ้านเรื่องค่ากิน ค่าเดินทาง ก็ประหยัดไปได้เยอะ”

แม่ศรีพูดพลางหยุดคิดบางอย่างในใจ ก่อนน้ำเสียงจะเปลี่ยนเป็นสดใสขึ้นเมื่อเล่าถึงเรื่องราวของหลานชายที่ได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนโรงเรียนเข้าร่วมการแข่งขันหัตถกรรมจักสานและควาร่างวัลรอนชนะเลิศอันดับที่ 1 ซึ่งชวนให้แม่ศรีมีความหวังลึก ๆ ว่าวันข้างหน้าจะมีทายาทสืบสานภูมิปัญญาสานแห่่งหรืออย่างน้อยที่สุด หากวันใดที่เขาเหนื่อยล้าจากสังคมมนุษย์เงินเดือนและอยากกลับมาทำมาหากินที่บ้าน ก็ยังมีงานสานสานแห่่งเป็นอาชีพสร้างรายได้ที่มั่นคง ดังแม่ศรีที่หล่อเลี้ยงครอบครัวเพียงสิ่งนี้มาร่วม 40 ปี ด้วยความสุขและความภาคภูมิใจ

บัวคำ คำมี ช่างสานสานแห่่งของใช้คลาสสิกที่บ้านยันรีสอร์ทจากพรรณไม้ท้องถิ่น

ARTISAN
ONCLOUD